

Cilla & Rolf Börjlind

De samaritaan

A.W. Bruna Uitgevers

Ik ren.

De regen slaat in mijn gezicht terwijl ik door het dichte bos storm, de scherpe steentjes snijden in mijn voeten, onbuigzame takken halen mijn armen open en mijn lange natte haar kleeft aan mijn mond.

Maar de duisternis is het ergst.

De maan slaagt er niet in om door de wolken te dringen en ik kan maar een paar meter voor me zien. Toch moet ik keihard rennen terwijl ik de takken met mijn handen wegduw en me tussen de bomen door haast.

Weg!

Een bosuil roept en haar kuikens krijsen terug. Dat maakt me niet bang, ik herken het geluid. Datgene waarvoor ik vlucht heeft twee benen en een wapen. Ik werp een blik over mijn schouder en zie geen licht van een achtervolgende zaklamp, dus heb ik een voor-sprong. Misschien wordt pas ontdekt dat ik ben gevlucht als het licht wordt en voor die tijd moet ik een dorp kunnen bereiken.

In het beste geval.

Mijn ademhaling is zwaar.

Drie etmalen in een donker kamertje met mijn armen op mijn rug vastgebonden hebben hun tol geëist; de inspanning van het rennen put me uit en ik verlaag mijn tempo enigszins.

De bodem is de laatste minuten veranderd. Ik glijd af en toe weg en ruik een onmiskenbare moerasgeur. Mijn handen raken iets wat op een enorme varen lijkt.

Ineens hoor ik een geluid achter me dat dichterbij komt.

Het is geen uil, dit geluid verplaatst zich over de grond. Ben ik ontdekt? Ik blijf abrupt staan om mezelf niet te verraden, tast met mijn handen, voel een boomstam naast me, schuif erachter en

houd mijn adem in. Ik doe mijn ogen dicht om beter te kunnen horen. Op dat moment schalt er een laag blaffend geluid door het bos.

Een ree.

Het is maar een ree.

Als kind verbaasde ik me erover dat dieren die zo mooi zijn zo angstaanjagend kunnen klinken. Ik adem uit, wacht een paar seconden, kom achter de boom vandaan en loop verder. De hemel is iets lichter geworden en het regent minder hard, maar het vocht van de bodem kruipt in de pijpen van mijn spijkerbroek naar boven. Ik bagger door de modder; de wortels van de knoestige elzen bemoeilijken elke stap die ik zet.

Hoe ver ben ik?

Ik moet inmiddels op een flinke afstand van het boerderijtje zijn, als ik tenminste niet in cirkels heb gerend, wat heel goed mogelijk is. Ik heb geen idee waar ik ben. Tijdens de autorit was ik half bewusteloos, maar het voelt alsof we eerder uren dan dagen hebben gereden, dus bevind ik me waarschijnlijk niet in de wildernis.

Op dat moment zie ik een heuvel voor me oprijzen. Hij is niet steil, maar wel hoog. Als ik naar boven klim, zie ik misschien licht van een woning in de buurt. Ik tast op zoek naar houvast over de heuvel, krijg een tak te pakken die stevig genoeg lijkt en klim met behulp daarvan een stukje naar boven, vind een uitsparing in de rots waarop ik mijn voeten kan neerzetten, graaf met mijn vingers in het zachte veenmos om opnieuw houvast te vinden en slaag erin me stukje bij beetje omhoog te trekken, tot ik uiteindelijk op mijn buik op de top lig.

Ik ben uitgeput door de krachtsinspanning en ga zitten om op adem te komen. Op dat moment voel ik de ijzige kou. Ik draag alleen een dun shirt en een spijkerbroek. Mijn handen trillen. Ik wrijf ze warm tegen mijn dijbenen en probeer te zien waar ik ben. Het zicht is hierboven beter. Ik zie de boomkruinen tegen de hemel afsteken, sta op en kijk uit over het landschap. Zo ver ik kan zien is er geen licht, alleen duisternis. Ik ga weer zitten.

Ineens zie ik het licht van een paar koplampen tussen de bomen door schijnen en weer verdwijnen. Een weg! Aan de voet van de heuvel is een weg! Ik laat me zo snel als ik durf naar beneden glijden.

Het is onmogelijk om op tijd bij deze auto te zijn, maar er kunnen meer auto's komen.

En wegen leiden tenslotte ergens naartoe.

In mijn enthousiasme om beneden te komen glijd ik uit op het gladde mos, kom op mijn arm terecht en hoor iets kraken. De pijn straalt uit naar mijn elleboog, maar dat negeer ik. Ik moet naar de weg. In de verte zie ik het licht van nog een paar koplampen tussen de boomstammen. Ik kom overeind en begin te rennen.

Even later bereik ik de weg, strompel ernaartoe en laat me op mijn knieën zakken. De auto is nog niet gepasseerd; ik hoor het motorgeluid naderen.

Het is me gelukt!

Ik strijk het haar uit mijn gezicht en sta op. De auto rijdt door de bocht, het felle groot licht verblindt me. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, doe een paar stappen de weg op en zwaai met mijn niet-gewonde arm. De auto mindert vaart en stopt vlak voor me met het groot licht aan. Het chauffeursportier gaat open en ik zie in het tegenlicht iemand uitstappen.

'Ik heb hulp nodig!' roep ik. 'Alsjeblieft, help me!'

Op dat moment zie ik wie het is.

Lisa Hedqvist was op weg naar het politiebureau en stak de Bergsgata over. Ze deed haar mondkapje af en stopte dat in de zak van haar regenjack. Het was maandagochtend en de stad was net zo donker en grijs als de vorige dag en alle andere dagen voor zover ze zich kon herinneren. Het was een natte herfst. Ze had de zon alleen op een Instagram-foto van haar nichtje in Nieuw-Zeeland gezien. Hier was het somber en droefgeestig en als kers op de taart zaten ze midden in een pandemie. Het land had zich tijdens de zomer veilig gewaand, maar nu wezen alle cijfers opnieuw in de verkeerde richting.

Het was niet vreemd dat ze met opgetrokken schouders liep.

De vorige dag had ze tegen zichzelf gezegd dat ze voorbij de huidige situatie moest kijken en zich moest concentreren op wat er zou komen als dit allemaal achter de rug was: de besmettingen, de duisternis, de ellende. Dan was het voorjaar en hadden ze een vaccin en zouden er lichte zomerdagen met gezelschap en fysiek contact volgen.

Ze verlangde er niet alleen naar een vriendin te kunnen omhelzen, maar ook naar erotische contacten. De laatste keer was lang geleden geweest en ze begon het elke dag meer te missen.

Er was echter ook een andere reden voor haar gespannen schouders. Ze had over een kwartier een Zoom-vergadering en een van de deelnemers, een recherchecommissaris uit Göteborg met kleine tanden en spaarzaam haar die Jens Ovik heette, gaf haar altijd een ongemakkelijk gevoel. Ze was het gewend dat mannen hun blikken een paar seconden op haar lieten rusten als ze haar zagen, maar dit was anders. Ze had het gevoel dat hij haar observeerde op een manier zoals ze niet door een vreemde man via een computerscherm bekeken wilde worden.

Het was alsof hij haar met zijn ogen verslond.

Op zich kon ze niet weten of hij inderdaad naar haar keek, er waren nog twee andere deelnemers aan de besprekingen, het was voornamelijk een gevoel dat ze had.

Ze hoopte dat hij er vandaag niet bij zou zijn.

Dat was hij helaas wel en zijn blik was net zo doordringend als anders. Ze koos ervoor om zich op de andere twee deelnemers te concentreren, de hoofdcommissarissen van de districten West en Zuid.

‘Dan is het wachten alleen nog op Rönning,’ zei een van hen.

De bespreking zou gaan over de bendecriminaliteit en het toenemende aantal schietpartijen in de grote steden. Olivia zou vanuit haar appartement meedoen aan de videoconferentie.

‘Ik zal haar bellen,’ zei Lisa. ‘Misschien heeft ze een slechte ontvangst in haar appartement.’

Lisa pakte haar telefoon en belde Olivia. Er werd niet opgenomen. Had ze bij Lukas geslapen? Wilde ze vanuit zijn woning meedoen? Ze belde Olivia’s vriend Lukas.

Hij nam meteen op. ‘Hallo, Lisa. Lukt het allemaal bij jullie?’

De vraag overrompelde Lisa. ‘Wat bedoel je?’ vroeg ze.

‘De opdracht.’

‘Welke opdracht?’

‘Ik kreeg vrijdag een sms van Olivia. Ze schreef dat ze tijdens het weekend een urgente opdracht had. Ik heb haar gisteren gebeld, maar ze nam niet op.’

‘Ze is dus niet bij jou?’

‘Nee...’

‘Oké, bedankt.’ Verward verbrak Lisa de verbinding. Er was afgelopen weekend geen opdracht geweest waarbij Olivia betrokken was.

Ze keek naar het scherm en zag Jens Ovik glimlachen. ‘We zullen zonder Rönning moeten beginnen,’ zei ze.

*

De gepensioneerde recherchecommissaris Mette Olsäter was verslaafd.

Nadat de pandemie in maart met volle kracht had toegeslagen, had ze zichzelf dag en nacht verdoofd met televisieseries om de tijd

te laten verstrijken. Nadat ze zoveel had gebinged dat ze was beland bij de levendige beschrijving van een zeeleeuw die opera zong, greep haar man Mårten in. Mette moest beloven dat ze nog maar drie uur per dag zou kijken.

Alsof ze een kind was.

Een ander effect van de pandemie had met haar gewicht te maken. Dat was rampzalig toegenomen. Op sommige dagen voelde ze zich een levende zitzak die nauwelijks uit bed kon komen.

Tot ze werd gebeld door het IFV, het Instituut voor Fysieke Veiligheid, en alles veranderde.

De EU stond op het punt om ergens in december een vaccin goed te keuren, waarna dat over Europa zou worden verspreid. Om veiligheidsredenen werden de leveranties geheimgehouden. Mette kreeg het verzoek om de politieoperaties rond de transporten te coördineren. Ze had jarenlang internationaal gewerkt, had een contactennetwerk dat grote delen van Europa besloeg en zou de juiste persoon voor de opdracht zijn.

Mette had het aanbod zonder te aarzelen geaccepteerd.

De rol als coördinator was precies wat ze nodig had om te stoppen met het bingen van televisieseries en het zitzakgevoel kwijt te raken. Nadat ze het aanbod had aangenomen, begon ze elke dag met een stevige wandeling om haar hersenen op gang te brengen en dat ging haar steeds gemakkelijker af. Bovendien droeg ze de huiskleding die ze het afgelopen halfjaar had gekocht niet meer.

Op dit moment had ze een videoconferentie met vertegenwoordigers van Europol over de veiligheid van de transporten.

Ze zat in de keuken met haar laptop op de eettafel, wat geen ideale werkplek was met het oog op wat er allemaal op de achtergrond te zien was. Ze vond het niet fijn om haar rommelige keuken aan internationale topmanagers te laten zien. Bovendien liep Mårten graag in een open badjas rond en kon hij elk moment in beeld verschijnen.

Dat was ook iets waaraan ze Europa niet wilde blootstellen.

Normaal gesproken werkte ze in wat de familie de Afrika-kamer noemde, de kamer waar ze het grootste deel van hun souvenirs en vondsten van hun verschillende buitenlandse reizen hadden verzameld. Er stond een prachtige lange en brede houten tafel, maar op dit moment kon ze daar niet zitten. Mårten was namelijk op het idee

gekomen om een groot model van een zeilschip uit het midden van de negentiende eeuw, de Cutty Sark, te bouwen en had zijn spullen op de tafel uitgestald.

Ze hadden even ruzie gemaakt over het modelbouwschip, maar met het oog op hun geïsoleerde leven beseftte ze dat Mårten een uitlaatklep voor zijn gedwongen eenzaamheid nodig had. Hij was degene die er het meest onder gebukt ging dat hij zijn kinderen en kleinkinderen niet zag en raakte steeds gedeprimeerder, tot hij een advertentie op internet had gezien: BOUW JE EIGEN KLIPPER.

Nu deed hij dat en was hij in een aanzienlijk beter humeur.

Mette zat dus in de keuken en draaide het scherm naar de minst rommelige hoek.

‘Zijn we het erover eens dat Frigicargo de verantwoordelijkheid voor het grootste deel van de leveranties krijgt?’ vroeg ze, waarop ze de mannen op het scherm, het waren allemaal mannen, zag knikken.

‘Dat lijkt logisch, het bedrijf is tenslotte gespecialiseerd in temperatuurgecontroleerde transporten binnen Europa,’ antwoordde een Belgische vertegenwoordiger.

‘Hoe zit het met hun veiligheid?’

‘Die hebben ze in elk geval beter voor elkaar dan de alternatieven uit Polen en Oostenrijk.’

‘Mooi,’ zei Mette. ‘Neem jij contact op met het bedrijf?’

‘Dat is goed.’

Haar telefoon ging over. Ze zag dat het Lisa Hedqvist was, aarzelde een seconde, maar nam vervolgens op. ‘Hallo, Lisa. Kan ik je terugbellen? Ik zit midden in een vergadering.’

‘Jazeker. Ik vraag me alleen af of jij weet waar Olivia is.’

‘Ik heb geen idee,’ zei Mette. ‘Ik bel je straks terug.’ Mette verbrak de verbinding, verontschuldigde zich bij de deelnemers aan de videoconferentie en ging verder met de discussie over de transporten.

*

‘Heb je iets gevangen?’ riep Luna Johansson, die op de kleine roodgeschilderde veranda stond, naar Tom Stilton. Hij zat in een kunststof boot in de baai voor zijn woning op Rödlöga en trok het visnet

dat hij de vorige dag in de hoop op een goede vangst had uitgezet uit het water. De wind van de open zee rukte aan zijn bruine jack, maar dat stoorde hem niet. Hij bevond zich op de plek waar hij wilde zijn, waar hij zich het prettigst voelde, tussen de verste eilanden van de scherenkust. Het enige contact met de buitenwereld was een gsm-mast op de berg achter de woning die soms een gebrekkige verbinding tot stand bracht.

Zijn partner Luna deelde zijn enthousiasme niet, maar besepte dat Rödlöga een goede plek was om in quarantaine te zitten. Geïsoleerder wonen was nauwelijks mogelijk, dus schikte ze zich erin.

Voorlopig.

Zodra het kon wilde ze terugkeren naar Toms halfzus Aditi in Thailand en ze wilde proberen om hem mee te krijgen.

Ze droeg haar blauwe werkoverall, een kledingstuk dat ze steeds prettiger vond zitten. Het herinnerde haar aan de tijd waarin ze druk bezig was geweest met de renovatie van haar oude aak Sara la Kali. De boot was heel lang geleden door Luna en haar vader vanuit Frankrijk naar Stockholm gevaren en lag verankerd aan de Långholmskade. Luna had er sindsdien gewoond en een paar jaar geleden was Tom bij haar komen wonen.

Op dit moment woonden ze echter op Rödlöga.

Stilton trok de laatste meter van het net omhoog en constateerde dat de vangst niet groot was. Heel veel kleverige kleine donderpadden en drie baarzen, waarvan er één groot genoeg was om te bakken.

‘Niet veel!’ riep hij terug.

Luna realiseerde zich dat ze vandaag waarschijnlijk weer iets uit blik zouden eten. Ze hadden tijdens hun laatste bezoek aan Köpmanholm levensmiddelen ingeslagen en konden het nog een paar weken redden.

Dat was eentonig, maar niet onoverkomelijk.

Stilton legde de kleine boot aan de steiger vast en haalde het net eruit. Vanavond zou hij het aan de noordkant uitzetten, misschien was de vangst daar beter. Of niet. Hij vond het niet belangrijk. Hij ging met het net op schoot op de smalle houten bank zitten en begon de glibberige donderpadden eruit te halen.

Luna liep de steiger op. ‘Ik denk dat Lisa geprobeerd heeft je te bereiken.’

Ze hield Stilton zijn telefoon voor. Af en toe, als de weersomstandigheden gunstig waren, kreeg hij een telefoongesprek of een sms binnen.

Stilton veegde zijn kleverige handen aan de bank af, pakte zijn telefoon en stond op. 'Ik loop de berg op. Kun jij de baarzen meenemen? Eén ervan kunnen we in elk geval bakken.'

Luna keek naar de drie kleine baarzen en probeerde te bepalen welke hij bedoelde. Ze zag er niet veel verschil tussen.

Hij moest een paar minuten de berg op lopen voordat zijn telefoon bereik had, maar uiteindelijk lukte het hem om Lisa te bellen.

'Hallo, met Tom. Je had gebeld.'

'Hallo, dat klopt. Hoe is het daar in de eenzaamheid?'

'We hebben het fantastisch. Het is nauwelijks mogelijk om ergens meer afstand te houden dan hier. Hoe is het met jou?'

'Goed. Ik probeer Olivia te bereiken. Heb jij het afgelopen weekend iets van haar gehoord?'

'Nee. We hebben hier niet veel bereik, maar heb je Lukas gesproken?'

'Ja, en Mette en Maria. Niemand heeft na vrijdag nog iets van haar gehoord.'

'Oké... Als ze belt zal ik haar vragen om contact met je op te nemen.'

'Fijn. Doe de groeten aan Luna.'

Stilton verbrak de verbinding. Hij vond wat hij had gehoord niet prettig en had een onaangenaam gevoel in zijn maag. Er was de afgelopen jaren een beetje te veel met Olivia gebeurd. Ze kreeg het voor elkaar om in allerlei ellendige situaties te belanden.

Maar goed, er is beslist een logische verklaring voor, dacht hij.

Zo dacht Lisa er niet over.

Integendeel.

Ze ging naar haar collega Bosse Thyrén, die half zat te slapen achter zijn bureau. Hij was vannacht op stap geweest met een drugsobservatieteam dat een inval in Handen had gedaan. Ze hadden een dealer opgepakt die een aantal zakken methamfetamine bij zich had gehad en hij had pas om vijf uur 's ochtends in bed gelegen.

Hij had dus het recht om half te slapen.

‘Er klopt iets niet,’ zei Lisa. Ze nam plaats op de stoel die vlak bij het bureau stond.

Lisa legde de situatie uit en Bosse was het met haar eens. Het was helemaal niets voor Olivia om zo lang onbereikbaar te zijn.

‘Misschien is ze ziek?’ opperde hij.

‘Dan bel je toch om dat te vertellen? Bovendien zou Lukas dat geweten hebben.’

‘Misschien heeft ze een andere man ontmoet?’

‘Schei uit,’ zei Lisa.

Ze keken elkaar aan. Bosse leek ineens aanzienlijk minder slaperig.

‘Misschien moet je naar haar appartement gaan,’ zei hij.

Lisa knikte en belde Lukas weer. ‘Hallo, Lukas. Heb jij een sleutel van Olivia’s appartement?’

‘Nee, maar haar onderbuurvrouw heeft een reservesleutel. Ik ken haar.’

Lukas staaarde naar het kastje. Hij stond naast Lisa voor de portiekdeur van Olivia’s appartement en probeerde de toegangscode in te toetsen. Hij had verf op zijn handen en was geïrriteerd. ‘Ik weet de code, maar soms verwissel ik de cijfers en bovendien veranderen ze de code regelmatig...’

Hij probeerde het opnieuw, maar het slot van de deur klikte niet.

‘Er komt iemand aan,’ zei Lisa.

Een oude man bleef voor de portiekdeur staan toen hij Lukas en Lisa achter de ruit zag. Lukas maakte een gebaar naar hem dat hij de deur moest openen. De man aarzelde en boog zich naar voren. ‘Wonen jullie hier?’ riep hij naar hen.

‘Mijn vriendin Olivia Rönning woont hier,’ zei Lukas. ‘Kunt u ons binnenlaten?’

‘Hoe weet ik dat ze je vriendin is?’

Lisa zag dat Lukas op het punt stond om het contact met de man aanzienlijk te verslechteren, dus haalde ze haar politielegitimatie tevoorschijn en hield die tegen het raam. ‘Ik ben politieagent. Kunt u de deur voor ons openen?’

De man stak zijn hand in zijn binnenzak, haalde er een leesbril uit

en zette die op. Hij bestudeerde Lisa's legitimatie zorgvuldig. Nu begon Lisa haar grens eveneens te bereiken.

'Dan laat ik jullie maar binnen,' zei de man uiteindelijk en hij opende de deur. 'Jullie moeten weten dat hier allerlei gajes rondloopt, dus laat ik niet iedereen zomaar binnen die hier..'

Lukas en Lisa waren de trap al opgelopen voordat de man klaar was met zijn tirade.

Gelukkig was Olivia's onderbuurvrouw thuis: een oudere, vriendelijke vrouw die begon te stralen toen ze Lukas zag.

'Hallo,' zei hij. 'We moeten in Olivia's appartement zijn. U hebt de sleutel toch?'

'Die heb ik inderdaad. Wacht even.'

De vrouw kwam even later terug en gaf hem de reservesleutel. 'Is er iets aan de hand?' vroeg ze.

'Nee,' antwoordde Lukas. 'Wanneer hebt u haar voor het laatst gezien?'

'Dat is al een tijdje geleden. Ik blijf tegenwoordig voornamelijk binnen.'

'Dat is het beste. U krijgt de sleutel zo meteen terug.'

Het kostte niet veel tijd om te constateren dat de zitkamer, de keuken en de slaapkamer met het onopgemaakte bed leeg waren en er geen post achter de voordeur lag.

Lukas ging op de bank zitten en pakte zijn telefoon. 'Deze sms heeft ze me gestuurd.'

Hij hield Lisa het bericht van Olivia voor. Ze zag dat de sms vrijdagmiddag vlak voor vijf uur was verstuurd. Dat was voor zover zij wist het laatste contact dat iemand met Olivia had gehad. Ze leunde tegen de boekenkast en keek naar Lukas. Hij zag er volkomen kalm uit terwijl zij zenuwachtig met haar nagels aan een hand krabde. 'Wat doen we nu?' zei Lisa, eigenlijk meer tegen zichzelf dan tegen Lukas.

'We moeten waarschijnlijk afwachten tot we iets van haar horen.'

'Je lijkt niet bijzonder ongerust.'

'Ik ben het gewend.'

Lukas stond op en liep naar de deur. Lisa keek hem na. Vervolgens belde ze Bosse en vroeg hem om Olivia's telefoon te traceren.

‘Ik dacht dat we vrienden waren.’ De stem achter me is hard en koud, wat niet altijd zo is. Soms klinkt er een zweem van empathie in door.

‘Dat zijn we ook,’ antwoord ik.

‘Vrienden gaan niet op de vlucht voor elkaar.’

Vrienden bedreigen elkaar ook niet met wapens, wil ik zeggen, maar dit is geen situatie om te provoceren. Ik sta naast een luik in de vloer dat naar de kelder leidt. Ze staat vlak achter me. Mijn handen zijn vastgebonden op mijn rug en er is een pistool op me gericht, dus er is niet veel wat ik kan doen. Ik moet haar vleien om het beetje vertrouwen dat ik voor mijn vluchtpoging had opgebouwd terug te winnen.

‘Het spijt me,’ zeg ik. ‘Het was stom van me. Ik raakte in paniek. Ik weet niet wat ik dacht.’

‘Je dacht aan jezelf. Alleen aan jezelf. Je doet anderen pijn en verpest alles. Naar beneden!’

Ik kijk de kelder in. Dit is dus de plek waarnaar ik word verbannen. Eerder was ik opgesloten in een bovenkamertje. Nu word ik gestraft. Uiteraard. Deze keer wordt het aanzienlijk moeilijker om te vluchten.

Aarzelend begin ik de oude houten trap af te lopen, die versleten en vermolmd is. Ik loop voorzichtig trede voor trede naar beneden terwijl ik bang ben om erdoorheen te zakken en ik moeite heb om mijn evenwicht te bewaren. Als ik nog twee traptreden af moet lopen krijg ik een harde duw in mijn rug en val ik het laatste stuk. Ik probeer mijn val zo goed mogelijk op te vangen, maar kom op mijn gewonde arm terecht. De pijn straalt helemaal naar mijn hoofd uit en ik geef een gil. Het luik gaat dicht en ik hoor dat de grendel dicht wordt geschoven.

Ik zit opgesloten.

Eenzaam in een gitzwarte kelder.

De vloer waarop ik ben beland bestaat uit hard aangestampte aarde en is vochtig en koud. De lucht is bedompt en het ruikt sterk naar schimmel. Het lukt me om op te staan. Het plafond is laag, als ik op mijn tenen ga staan raakt mijn haar de houten planken boven me. Een dunne streep licht dringt door een kier in het luik. Ik begin langzaam rond te lopen in de duisternis en probeer de ruimte in te schatten. Die is niet groot en de muren zijn opgebouwd uit onregelmatige, ijskoude stenen.

Mijn voeten stoten tegen een voorwerp op de vloer, ik draai me om en betast het met mijn handen. Het is waarschijnlijk een hakblok. Ik denk dat ze me in een oude houtkelder heeft opgesloten. Ik ga erop zitten om niet op de ijskoude vloer te hoeven plaatsnemen. De vermoeidheid overvalt me en stroomt in langzame golven door mijn lichaam; mijn benen trillen en mijn armen doen pijn. Ik ben volkomen uitgeput. Bovendien rammelt mijn maag van de honger. Ik laat mijn hoofd op mijn borstkas zakken en voel hoe de kou en het vocht in mijn huid dringen. Alles wat er is gebeurd begint zijn tol te eisen. Eerst de gevangenschap, vervolgens de vlucht en nu opnieuw gevangenschap.

Het is een volslagen anticlimax.

Mijn vlucht was bijna geslaagd, maar ik was te ongeduldig. Opnieuw. Nu is de situatie waarin ik me bevind veel erger. Ik zit opgesloten in een kelder in een boerderijtje ergens in Zweden en niemand weet waar ik ben.

Behalve de vrouw met het pistool.

Ga ik hier dood? De tranen springen in mijn ogen, hoewel ik ze probeer tegen te houden. Ik moet mijn best doen om helder te denken. Huilen helpt niet. In paniek raken helpt niet. Ik moet kalm en methodisch te werk gaan. Geduld hebben. Een goede verstandhouding met mijn ontvoerder is het enige wat me kan redden.

We hadden vóór mijn mislukte vluchtpoging min of meer een band gekregen. Ze dacht dat we vriendinnen waren.

Dat moeten we opnieuw worden.

Ik hoor een geluid in de duisternis en hef mijn hoofd. Het komt uit de richting van de trap en het lijkt of de grendel van het luik weggeschoven is. Als het luik opengaat stroomt het licht naar beneden. Ik

sta op van het houtblok en kijk ernaar. Misschien heeft ze medelijken met me? Misschien mag ik naar boven en word ik weer in het warme kamertje opgesloten? Ik doe een paar stappen naar voren. In het tegenlicht zie ik hoe iets groots door het luik wordt geperst, van de trap stuitert en op de vloer terechtkomt. Voordat het luik dichtgaat besef ik dat het een oude schuimrubberen matras is.

Dan wordt het weer donker.

‘Slaap lekker!’ hoor ik door het luik.